

Fragment - Het vroedmeisje

Nog even was het windstil. Toen brak de storm los. Een stortvloed van verdachtmakingen en leugens. Natuurlijk, dat Tine een kind verwachtte, was niet gelogen. En juist was ook dat Hendrik de vader was. Dat dit nieuws met gretigheid zou worden rondverteld, hadden ze voorzien. Maar wat daarna kwam, had Anna nooit voor mogelijk gehouden. Op een dag kreeg Nel een vreemd voor gevoel. Het was de derde keer dat ze met zijn tweeën waren om haar te komen halen voor een bevalling. 'Vreemd,' zei ze, 'het lijkt wel of ze ergens bang voor zijn.' Een andere keer zag ze een trouwring liggen onder de stoel waarop ze bij de kraamvrouw was gaan zitten. En bij een volgende bevalling zette men een brandende kaars vlak bij haar. "Met zulke streken ben ik niet gediend," zei ze. Ook Anna kreeg wat in de gaten. De gesprekken vielen stil, als zij ergens in de buurt kwam. Op een zondagnamiddag zag ze een groepje om Maarten en Zwadder heen staan. Het tweetal had blijkbaar succes met een sterk verhaal. Anna voegde zich bij het groepje. 'Zo, nu weten jullie het,' besloot Maarten zijn verhaal. Zwiggend stapten de mensen op. Opvallend hoe ze haar blik ontweken. Eén jongetje bleef achter, een kereltje uit haar straat. 'Wat vertelden ze, Fideeltje?' Het ventje keek haar donker aan. 'Mag ik het niet weten?' vroeg Anna vriendelijk. Het jongetje wou weglopen, maar ze greep hem bij de mouw. 'Jij bent een brave jongen. Je krijgt een snoepje van me als je nog eens in de winkel komt.' Dat vooruitzicht deed hem twifelen. 'Ze zeggen ...' 'Wat zeggen ze?' ... dat Nel de kwade hand heeft. Ze doet de koeien sterven. 'Als verdoofd liep Anna naar huis. Toen Nel het hoorde, zonk ze neer op een stoel. 'Ik vreesde al dat het zoiets was,' zuchtte ze. 'Maar moeder, zo'n onzin gelooft toch niemand!' 'Bijgeloof... Steeds weer steekt het de kop op...' Voor Anna was dit geen bijgeloof, maar gemene kwaadsprekerij. Men wou haar moeder treffen in haar praktijk. En alle middelen waren goed. 'Geloof jij dit?' vroeg ze 's anderendaags aan Vergauwen. De boer stond een ogenblik perplex. 'Nee...', aarzelde hij, 't is te zeggen...' 'Je gelooft het dus wel, die dwaasheid?' De boer keek haar geschrokken aan. 'Zeg zoiets niet, kind! Jij bent nog te jong om daarover te oordelen.' Dit werd Anna te veel. 'Jij gelooft dus dat mijn moeder een heks is! Zij die zoveel mensen helpt! Stank voor dank.'